

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Hilbert-ovo ozdravljevanje kužne gnjile zalege. — Čebelarji, dajte čebelarjem vodé! — Nasledek pretekle zime in dobrovoljni svet. — Kratka poročila. — V odborni seji 30. maja so bili sledeči novi udi v čebelarstvo sprejeti. — Prošnja za milodare v nakup povekševalnika. — Naznanila. — Imenik.

Hilbert-ovo ozdravljevanje kužne gnjile zalege.

Od kužne manj ali bolj nevarne in trdovratne gnjile zalege smo že večkrat govorili (glej letn. 1873 štev. 7 in letn. 1874 štev. 6.); tudi nekoliko od salicilne kisline kot gotov pomoček v gnjili zalegi in kako je gré rabiti, da bo kaj pomagalo. Ker pa nek čebelar lepo prosi v listu podati popolni navod ozdravljevanja gnjile zalege, podamo našim bralcem navod Hilbertov, ki velja do zdaj za naj boljšega ter ga donasajo skoraj vsi čebelarski listi. G. Hilbert pravi:

1. Čebele vsih panjev sumljivega čebelnjaka, če tudi se nekteri še zdravi vidijo, se morajo kolikor mogoče vkup stisniti, tako da vse satovje, kolikor jim ga pustimo prav močno oblegajo. Medú naj se pusti čebelarjem le za potrebo, kar ga je več in tudi prazno satovje se vzame vse iz panja ter se drugej shranuje.

2. Gotov pomoček za ozdravljevanje gnjile zalege je salicilna kislina. Le mora se tudi v pravi meri in na tanko po mojem navodu rabiti, sicer nisem porok, da bi kaj pomagala. Kot prava mera se je potrdila: 50 gramov ($2\frac{3}{4}$ lota) čiste kisline se raztopi v 400 gramih ($22\frac{1}{2}$ lota) vinskega cveta ter se dobro zamašena za rabo shranuje. Tako pripravljen salicilni spirit se, preden ga za ozdravljevanja gnjile zalege in okuženih panjev rabimo, takó z vodo stanjša in zmeša, da na gram vode pride kaplja salicilnega cveta. Voda za tako poslo naj bo mehka, malo mlačna (saj 12° R. naj ima toplote) ker v premrzli vodi se salicilna kislina rada zledeni (spet kristalizira) ter bi tudi mladi zalegi bila škodljiva.

3. S tako salicilno vodó se vse dobro s čebelnim škropilnikom poškopí, t. j. čebele, satovje in panj. Če je vreme še mržeče, naj se delo opravlja v kakem toplem kraji. Naj pred naj se vzame vse satovje s čebelami vred iz panja ter v kak drug panj obesi. Prazin panj naj se potem prav dobro od vsih strani poškopí. Če so kake čebele še v panju ostale, se jih ni treba ogibati, ampak jih s panjem vred poškopí. Potem se vzame sat za satom, čebele v panj otresejo in poškopí.

Če je vrsatu zalega, se dobro pregleda; vderte celice se z ošpičenim klinčekom (še boljše je oglašena kost) prederejo. Pri vsaki celici pa naj klinček ali kost pomoči se v pripravljen salicilni špirit (komur bi se preveč zdelo, zna tudi pol vode in pol salicilnega špirta vzeti). Komur je to prezamudno, naj le kapice predira s suhim štilčekom, potem pa šopek v salicilni kislini pomoči in dobro celice pomaže, da skozi prederte luknice do vsake gnjile zalege nekoliko salicilne kisline pride. Kadar je tako ves sat pregledan in bolne celice predrte, se ta sat še enkrat s prvo bolj stanjšano vodo (glej šte. 2.) dobro poškopri ter v panj nazaj obesi. Tako se dela, pregleduje sat za satom.

Satovje z medom in prazno satovje naj se le dobro poškopri. Svetujem, da se več satovja in medú v panj ne deva, kakor ga potrebujejo za kakih deset dni. Pri drugem pregledovanji se lahko obojega dodá, kolikor je potrebno. Tudi svetujem, da naj se zalepljen méd pred odpré, preden se poškopri. Tak méd se sme tudi zdravim čebelam brez pomislika in skrbi v hrano dati. Včasih čebele nočejo precej zalege obsedati, ampak se kam na stran v gručo stisnejo; tadaj jih treba s kakim peresom prepoditi, dokler se na satovje vsedejo.

Izletnice in spodnje deske vsih panjev je treba naj manj enkrat na teden s salicilno vodo dobro poškopriti. Naj boljše je to na večer storiti, kadar čebele ne letajo. Zarad večje varnosti je svetovati, da naj se tudi tla pred čebelnjakom z močno stanjšano karbolno kislino dobro poškoprijo (s salicilno kislino bi stalo predrago), ali pa naj se zemlja z lopato obrne.

Preiskavanje panjev z gnjilo zalego, ktere smo začeli s salicilno kislino ozdravljevati, se mora naj manj vsaki teden ponavljati in sicer tako dolgo, dokler se kaka bolna ali saj sumljiva celica na satovji najde. Ko bi tega ne storili, bi znalo se zgoditi, da bi bila kaka celica z bolno zalego zalepljena ter bi se bolezin v panji ohranila in naprej širila. Kolikor bolj zvesto in vestno to opravljamo, toliko pred se bomo nevarne kužne bolezní znebili. Panj, v katerem se je bolezin še le začela in je malo pokvarjene zalege imel, je že po dvakratnem preiskovanji ozdravljen; močno bolne panje bo pa že treba pet do šestkrat preiskovati in po potrebi s salicilno kislino škropiti.

Dalje prih.

Čebelarji, dajte čebelam vodé!

Hrana in pijača je vsem živečim stvarém k življenju potrebna. Divje živali si preskrbljujejo oboje samé; domačim pa preskrbljuje oboje gospodar. Le pri čebelah dela mnogo gospodarjev drugače. Prelahkim, lačnim panjem še daje medú, če ga ima, še precej radodarno, če ga nima, ga tudi kupi; da bi čebelam za pijačo poskrbel, mu še na misel ne pride. In vendar so čebelice tudi tega potrebne. Čebelarji le malo bolj pazno pogledjte, kadar bote pri uljaku kakega izvrstnega čebelarja; obljubim, da bote kako posodo za vodo povsod našli.

Kako zamore v panju čez zimo, ali na zgodnjo spomlad žeja nastati, smo v preteklih tečajih že večkrat govorili; pa tudi čez leto se to lahko zgodi. Marsikje nimajo ne potoka ne studenca, ampak le pokrite vodnjake. Kadar je dež ali rosa pada, ni skrbi — čebelice najdejo vodé povsod zadosti; al lahko se zgodi, da o suši, o vetrovnihi nočeh po več dni ni nobene rose in toraj lahko nastane velika žeja v

v panji. Zatorej najdeš čebelic vodé iskajočih povsod polno, kjer je kaj mokrega: pri žehtnikih, smrdljivih mlakužah, celó gnojnici. Da jim to dobro ne dene, se lahko umé — čebela je čez vse snagoljubna živalica, — al sila kola lomi! Zatorej čebelarji glejte, da zraven hrane čebelam tudi vode preskrbite!

Naprave za vodo zamorejo razne biti. Za silo zadostuje vsaka čepina. Boljše pa je in stane malo truda, da se izdolbe lesena podolgovata plitva posoda, še naj bolje kakega pol metra dolga plitva koritca, ktera naj se z vodo nalivajo ter z mahom ali s koščekom kake volnate robe pokrivajo. Tako čebele lahko po potrebi vodo srkajo, pa vendar ne utonejo, kakor se jim po drugih krajih mnogokrat godi.

Kdor pa hoče svojim čebelam posebno vstreči, naj izvoli kak solnčen, tih koticék blizo čebelnjaka (kakih 4—6 metrov proč) naj ga omeji z leseno do metra visoko steno proti jutru in večeru, da burja in sever ne bota čebel nadlegovala ter postavi v zatišje kake 2—3 koritca. Solnce vodo ogreva, in taka malo topla voda ugaja čebelam bolj, kakor vsaka druga. Da se pa voda ne vsmradi, naj se prenovi vsak tretji dan ter tudi mah ali volnata cota dobro ožme. Da se čebele na spomlad privabijo, se jim da dvakrat, trikrat malo medú med vodo. Pozneje tega ni treba, ker čebele bodo rade v tiho zavetje po vodo hodile, kolikorkrat jim je bo treba. Kadar ni suše in o poletnem času mnogo rose pada, se nalivaaje koritce opusti, ker čebele dobivajo potrebne vode povsod zadosti.

Tako umen čebelar ničesar v nemar ne pušča, ampak svojim čebelam postreže s čimur le zamore; sme se pa tudi zanašati, da mu bodo obilno vračevale, če so le sicer letina in druge okoljšne ugodne.

Nasledek pretekle zime in dobrovoljni svét!

Enake pritožbe kakor v današnjih poročilih čujemo od vsih slovenskih strani. Pa tudi po drugih krajih ni bilo boljše. Pred nami je več nemških časopisov iz raznih krajev, bolj severnih in bolj južnih; pa povsod se pritožujejo, da po 20, 30, celó 40 in več odstotkov panjev je vzela huda, nenavadno dolga zima. Le malokje — prav izjemno — je bilo malo boljše. Ker navadno število čez zimo zamrlih panjev znaša po pet do šest odstotkov, je vsakemu razvidno, koliko škodo trpi čebelarstvo.

Ojstra zima se vé da ni vsega kriva. Da čebele ne zmrznejo, si vé že vsak umen čebelar pomagati in komur zmrznejo, si je nesreče čebelar sam kriv. Kriva je bila naj pred slaba in pičila paša skoraj da skozi celo leto. Kdor ni pazil, koliko in kakšnega medú je čebelam čez zimo pustil, je gotovo svojo neskrbno lahkovernost obžaloval. Kriva je bila potem nenavadno zgodnja (lansko jesen) in pozna zima (letošnje spomlad), ker je pet mesecev zeló enakomerna mrzlota neprenehano držala ter čebelam nobenega izleta dovolila. Zimskega izleta v snegu se sicer ne moremo veseliti, ker mnogo čebel konec vzame; al zima je navadno pozneje se začela, ali pa saj pred odjenjala.

Nasledke né mara bomo še čutili, če ravno škodo vmerlih panjev iz svojih upnih knjig zbrisemo. Ker je po dolgi neugodni zimi nastopila ravno tako dolgo neugodna spomlad, so panji zaostali ter le pozno se začeli napredovalno razvijati.

Nasledek tega bodo slabi; ali saj veliko prepozni roji. Navadne čase so do konec maja rojile ne le močne, ampak tudi že srednje dobre čebele; in letos

se že čudimo, če o tem času le od kakega roja slišimo! Ker nam je čas cvetja sadunosnikov brez prida minil, je bilo do zdaj treba nenavadno obilno pitati. Nič boljšega se nam ne obeta zanaprej. Res so si čebele o začetku lepih dni rožnika prav dobro opomogle in bodo tudi rojile. Al bati se je, da preden odrojijo in preden si roji in izrojenci kaj pomagajo, bodo travniki pokošeni in čebelarji, če bomo hotli ljube živalice za pašo na ajdi zmožne ohraniti, bomo mogli spet pitati.

Kar po tem takem svetujemo, je, da ne puščajmo panjem preveč rojiti in tako slabiti se. En roj naj nam letos tudi od dobrega panja zadostuje; ker kakor pred rečeno, nam bode treba naj brž roje in izrojence pitati. O takih ne-zgodah se želja po mnogem številu panjev še veliko slabeje splačuje, kakor že sicer navadno.

Drugi svēt je, da slabe plemenjake združujemo in sicer pred ko mogoče, če jih še nismo.

Če nismo plemenjakov združili in od njih pozne roje dobimo, združujmo saj druge roje in izrojence, ali pa vzemimo rojem matice ter jih maternemu panju nazaj vrnimo. Tako bomo lažje pitali ter manj časa in manj medu potrebovali, na jesen pa vendar, če bode sicer ugodnja, težke panje in dobiček od njih imeli. Znane glavne resnice pri čebelarstvu, da le močni panji nam koristijo in slabi nikoli nič, ne bomo tú niti dalje razpravljali niti ponavljali, kdor ne verjame, bo mogel letos nabranim skušnjam še eno pridejati.

Al kako hočem pa vse to izvršiti, bo marsikdo mislil? Kako zamorem panjem braniti, da bi ne rojili? Kolika sitnost panje združevati, jim čebel pridedavati, jim matice jemati! Res, ljubi čebelarji, te in enake tožbe so nekoliko opravičene, pa ne popolno nezadolžene. Res je pri vsem tem delo in sitnost, pa naj se mi ne zameri če navodim prislovico nekdanjega kranjskega škofa r. Tomaza Kren-a: „Če se ti delo studi, glej plačo“ — delo in trud bi bil veliko manjši, ko bi vi sami hotli. Hotli — kdo bi ne hotel! In vendar nočete! Od l. 1873 (že tudi kake štiri leta pred) se vedno kliče: „Popustite staro kopito, poprimite se premakljivega delovanja, učite se umno čebelariti“. Mar li kaj pomaga? Ne rečem, da prav nič; pa za večino čebelarjev je „čebelarstvo društvo“ neznana reč in klic „Slovenske čebele“ „klic vpijočega v puščavi“.

Ne bomo danes dokazovali, kako lahko se s premakljivimi satniki dela, o takih prilikah je vsakemu umnemu čebelarju očividno, da bi lahko z roko prijel, — ampak resno opominjamo: Poprimite se umnega čebelarstva s premakljivimi satniki. Hude zime in neugodnega vremena s tem sicer ne bote zabranili, pač pa si delo polajšali ter obilnišo korist naklonili. In to je menda tudi nekaj vredno.

Kratka poročila.

(Iz Tošec). Tošec je visoka planina med Loko in med Polhovim gradcem. Rastejo tú navadne planinske cvetlice in zlasti spomladna resa. Čebele z naših planin so posebno delalne in pridne ter dajajo prav močne roje. Tudi kostanj pri nas raste in ga natolcujemo, da daje čebelam posebno živahnost, ali kakor po domače pravimo, korajžo.

V ajdovo pašo prepeljavamo naše čebele na Ljubljansko polje. Nazaj pripeljavamo včasih težje, včasih lažje, kakor je letina; le opomniti moram, da mnogokrat

pripeljamo prav hudega sovražnika, če prav dobro ne pazimo, namreč metulja „mrtvaško glavo,“ ki se prav rad na kromperjevih njivah zaredí. Ta tatinski in požrešni médjedec se priplazi naj rajše o večernem mraku v čebelni panj ter popije za eno večerjo blizo do žlice sladkega medu; trije, štirje taki pijanci ugonobijo tudi močan panj v kratkem času. Taka nesreča se je bila tudi meni pripetila. Lansko jesen sem pripeljal tudi tri mrtvaške glave iz Ljubljanske okolice ter preteklo zimo imel mrliča v ulnjaku. To me je zučilo, da bom drugikrat še skrbnejše pazil, kakor sem do zdaj. Z Bogom.

J. Štirmoš.

(*Od sv. Primoža nad Kamnikom*) nam nek ondotni čebelar poroča, da po večletni skušnji daje čebelam na spomlad pitanca, ki je medica napravljena z meda in z izkuho medvedovih tac (*Haarblättrige Bärenwurz*). Ta močni pitanec daja čebelam posebin nagib k pomnoženju, tedaj nastavljanji obilne zalege. Kdor ne verjame, naj poskuši; poskušnja je lahka in nič ne stane. *)

(*Iz Borovniške okolice.*) Leta 1875 in naslednje zime mi čebelarji ne bomo kmalo pozabili. Še eno tako leto s tako zimo, potem znamo čebelnjake zapreti, ali jih k večem s slamo in mrvo napolniti. Kateremu jih ni več pomerlo, kakor polovica panjev, sme od sreče govoriti in ostali so bili le slabotni revčeki, od katerih zdaj — konec majnika — še nimamo nobenega roja. Marsikje v okolici imajo mnogo češminjevja, pa odcvetelo je večidel brez dobička. Zdaj dobivajo čebele še nekaj po travnikih, ali kmalo bo treba kositi in potem spet s piskrom v čebelnjaku stati in pitati. Naj bi še le imeli s čim, saj čebelarji toliko uherni nismo, da bi našim čebelicam živeža ne privoščili. Bog daj, da bi bila saj jesen kaj boljša! A. in M.

(*Iz Podkrajja.*) Znabiti Vam vstrezam z naznanilom, da smo imeli tú prvi roj 17. maja. Res da druga leta smo imeli roje saj tri tedne popred, al letos menda je bilo pred 17. majem silno malo rojev po svetu; saj v naši okolici ni bilo nič čuti od take mladine. Pri nas je kazalo v kljubu dolge in hude zime, da dobimo roje že meseca aprila; al ker se je po kratkih lepih dnevih vreme spremenilo ter ni le šušec z repom vil, ampak sta ga zvesto posnemala april in prijazin majnik (!), so čebele svojo zalego sploh vun pometale in čakati smo mogli nove peke. Je bilo pa tudi leto slabo za naše čebelarstvo, vendar še nismo obupali — pri prvem roju smo vse nadloge pozabili.

Bilo bi le mogoče, da dobimo še letos društveni panj za izgled? Na vsak način se hočemo novega čebelarstva poprijeti, ker nas že pamet uči, da je to veliko boljše in za pospeh čebelarstva potrebno. **) A. L.

(*St. Vid pri Brdu.*) Uže mnogo se je pisarilo o gnjilobi, a še sedaj nismo na jasnem. Gnjloba je res za čebelarje huda šiba, in tako nevarna i nalezljiva, da ako se hitro ne pomaga, razširi se in pokonča čeli čebelnjak. Ta bolezen izvira iz prehlajenja zalege in od pokvarjenega meda. Prvo se v hladnih pomladanskih

*) Bi znabiti še kdo poskušal, ko bi mogel! Kaj pa če medvedovih tac v njegovi okolici ni? V kamniške planine po nje hoditi, bi znabiti marsikoga vendar le kaj stalo!

Kakor je nam nek prijatelj dopovedoval, se nahajajo medvedove tace (*Meum athamanticum*) tudi na planinah pri Tošecu in Ledinskih planinah v Bohinji; naj brž pa tudi še po drugih planinah.

Vredn.

**) Panj Vam pošljemo: naznanite nam le po kakem potu. Po pošti si ne upamo, ker bi Vas preveč stalo.

Opravn.

dnevih kaj rado zgodi. Ako čebele zastavljene zalege oblegati ne morejo, zalega v celicah začne gnjiti in čebele celó pobegniti prisili; al kamor begunke pridejo, okužijo panj in ako se kmalo ne zapazi, celi čebelnjak.

Drugo je tudi, da čebelar čestokrat si je sam te nesreče kriv, ako tak méd za pitanje kupuje, kateri je s pomorjeno zalego zmešan, ker tak méd se gotovo skisa. Včasih pa tudi brezvestni čebelarji pokvarjen méd prodajajo, da le denar prejmejo, bodisi pošteno ali krivično, jih malo briga.

Naj povem še jaz tukaj poskušnjo, kako sem bolezen zapazil, in potem čebele vsled gnjilobe zdravil.

Bolezen sem zapazil najprvo na pokrovčkih zalege; bili so bolj vdrti in tamni, in ko sem panj popolnoma odperl, me je smrdljiva sopara kaj neprijazno v nos pozdravila, ter ob enem žalostno novico naznanila.

Bolne panjove sem pustil odnesti precej dalječ od čebelnjaka, ter sem vsak panj dobro pokadil in vse čebele v prazen in čeden panj pregnal. Okuženega pregnanca sem v tak kraj odnesel, da niso bolne čebele v dotiko z zdravimi prišle. Pustil sem jih več časa in vedno z zdravim medom pital. — Videti je bilo, da so popolnoma ozdravile, a vendar sem jih samo do jeseni životariti pustil, in potem sem jih osodi — t. j. žveplenemu meču izročil.

Panjeve, iz katerih sem bolne čebele izgnal, sem dobro z lugom sprati dal ter jih zopet rabim. Zalego sem pa skrbno pokopal. Opomniti moram, da ako je gnjiloba uže močno razširjena, niso taki panji več za rabo.

Konečno naj še omenim da letošnja zima je nas grdo zdelala; še polovico panjev nam ni živih pustila. Sedaj pa imamo zmirom le merzlo in nevgodno vreme. Slabo kaže. Navadno smo uže do tega časa t. j. 2. aprila druga leta roje imeli, a letos smo vsaj za mesec dni zadej. Bog daj kaj boljšega, kakor se nadejamo!

V odborni seji 30. maja so bili sledeči novi udi v čebelarско društvo sprejeti:

G. Anžlovar Miroslav, učit. pripravn. v Kopru; g. Bergant Lovrencij, župnik na Dobovcu; g. Crobat Janez, posestnik v Stražišči; g. Dolenc Oroslav, svečar v Ljubljani; g. Dröbnič Ivan, trgovec v Laškem trgu; g. Grah Tomaž, učitelj v St. Juriju na Štajarskem; g. Grča Blaž, vikar v Čepovanu; g. Izgoršek Matija, mizar v Šmartnem pri Litiji; g. Jambrešič Josip, učitelj v Tuhlju na Horvaškem; g. Kropivnikar Janez, župnik na Savi; g. Kernic Janez, nadučitelj v St. Vidu nad Ljubljano; g. Kramar Janez, župnik na Breznici; g. Kozina Kaspar, posestnik v Malivasi pri Savi; g. Lušin Anton, župnik v Podkraju; g. Mayer Viljem, lekarničar v Ljubljani; g. Ovčjak Janez, kmetovalec na Verheh pri Slovenjem gradu; g. Potočnik Janez, župnik na Brezovici; g. Povše Franc, župnik na Ježici; Ljudska šola v Selnici blizo Maribora; Smerekar Franz, vikar v Logu; g. Šorl Tomaž čebelar v Žireh; g. Zorc Janez, župnik v Mengšu; g. Žan Janez, duhovnik v St. Vidu pri Ljubljani.

Prošnja za milodare v nakup povekševalnika.

Potreba je očitna in reč imenitna, tedaj dragi čebelarji po Nemškem in Avstrijskem ne zamerite, da moja malenkost začne.

Gré za dobro reč: za pospeh čebelarskih věd, sploh za dobiček dežele in posameznih čebelarjev, za blagostanje naših ljubljenih čebelic. Moja prošnja ne tirja velikih darov, ampak prav malo in ker je toliko vnetih čebelarjev, ne dyomim, da namen dosežemo.

Potrebujemo kakih 400—600 mark (200—300 gl. a. v.) za nakup dobrega povekševalnika (mikroskopa), da bi z njegovo pomočjo zamogli prostemu očesu nevidljive skrivnosti čebelnega življenja opazovati ter si spoznanje k pridu obračati. Poglavitna naloga je tudi dalje zasledovati vzroke, začetik in napredovanje gnjile zalege. Se je res že o tej reči mnogo tamnega razjasnilo, je vendar ravno tako res še marsikaj neznanega.

Zato dragi čebelarji! pomagajte da se reč k našemu pridu dovrši. Enemu samemu ni lahko mogoče te naloge izvršiti, naj bi jo tudi lahko zarad denarjev, jo mnogokrat ne more zarad drugih zaprek.

Upam da prošnja ne bo zastoj; kar bo še več potrebnega, bo določil 21. občni zbor v Vratislavi.

Emil Hilbert.

Dostavek vredništva. Ker čebelarskemu svetu znan čebelar E. Hilbert lepo prosi, da bi klic vsi čebelarski listi naznanili, ga naznanimo tudi mi. Res smo bolj oddaljeni od središča, res tudi osamljeni po jeziku; pa kar se bo po povekševalniku spoznalo, bo služilo tudi k našemu pridu.

Vsak prostovoljn dar se bo hvaležno sprejel. Pošilja naj se: An die Redaktion der Bienenzeitung in Eichstadt (Bajern.)

Naznanila.

Slavna c. kr. kmetijska družba v Ljubljani je po dovoljenji visokega ministerstva čebelarskemu društvu podelila 200 gold. Hvala! Drugokrat kaj več.

G. Viljem Mayer, lekarničar v Ljubljani priporoča čebelarjem, naj sadijo solnčnice, ki lepšajo vrte in dajejo čebelam hrano do pozne jeseni.

Gospod je ud čebelarskega društva ter postreže rad s semenom posebno lepih solnčnic, ki v dobro zemljo vsajene zrastejo do treh celó štirih metrov visoke. — Seme daje okusno olje.

Druzega dne tega meseca je bila velika razstava in občni zbor čebelarjev v Oraviči. Izdan je bil svečanosti primerjen list, v katerem se nahajajo važni članki znanih čebelarjev. N. pr. Čebela, njeno življenje in njena korist, govoril Pohl. Čebelna paša in čebelni plemeni, govoril Pollman. Kratka zgodovina čebelarstva gov. Schroers i. t. d. List je nemški pisan ter velja 17 kr.

Nekdo ponuja štiri sodčke medú prav po ceni. Pripravljen je bil méd večidel za pitanje, le nekaj malega ne. Ker so se mu pa na železnici sodčki nekako pomešali, ne more kakor vesten čebelar porok biti, da je ves méd zdrav pitanec, zato ga rajše bolj po ceni prodaja, kakor da bi kdo po zmoti škodo imel. Več se izvè pri vredništvu.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so svojo letno plačo poslali:

(Dalje.)

Gospod Bergant, župnik na Dobovcu	2	gld.
„ Drobnič Ivan, posestnik v Laškem trgu	1	„
„ Izgoršek Matija, mizar v Šmartnem pri Litiji	2	„
„ Ključevšek Ignacij, f. oskrbn. v Babnempolji	2	„
„ Kunovar Miha, krčmar v Dravljah	2	„
„ Kunc Josip, c. kr. kancelist v Wildstein-u na Češkem	1	„
„ Koprivnikar Janez, župnik na Savi	2	„
„ Košir Matej, kmetovalec v Borovnici	1	„
„ Kramar Janez, župnik na Breznici	2	„
„ Krašovic Jurij, župnik v Šmartnem pri Kranji	3	„
„ Lakota Janez, kmetovalec v Dovjem	1	„
„ Lovrenčič Andrej, posestnik in trgovec v Postojni	2	„
„ Lesjak Valentin, župnik v Dvoru	2	„
„ Lenasi Anton, iz Sajeve pri Postojni	1	„
„ Ličan Aleš, posestnik i trgovec v Bistrici	2	„
„ Lipic Florijan, kmetovalec v Dulah	1	„
„ Lombergar Jožef, beneficijat v Komendi	2	„
„ Lušin Anton, župnik v Podkraju	2	„
„ Mahkovec Franc, kmetovalec na Jančem	1	„
„ Muskardin Dinko, župnik na otoku Kerzo	2	„
„ Molek Martin, kaplan v Preserjih	2	„
„ Mogolič Miha, župnik v St. Lampretu	2	„
„ o. Ozimek Evtahij, gvardijan na Kostanjevici	2	„
„ Ovčjak Janez, kmetovalec na Vrheh pri Slovenjem gradu	1	„
„ Pavlič Janez, kmetovalec v Nemški vasi	1	„
„ Pavčič Anton, učitelj v tov. pri St. Janžu	1	„
„ Pečovnik Matija, kmetovalec v Zaklancu	1	„
„ Peterlin Primož, učitelj v St. Lenartu	1	„
„ Postelt Benjamin, v Samoboru	2	„
„ Požnel Ivan, učitelj na Unci	1	„
„ Prijatelj Franz, posestnik v Gorenjivasi	1	„
„ Preša Jožef, župnik v Pečah	2	„
„ Potočnik Janez, župnik na Brezovici	2	„
„ Povše Franc, župnik na Ježici	2	„
„ Razlag Jakob, c. kr. odvetnik v Brežicah	2	„
„ Raspotnik Jakob, župnik v Višnjigori	2	„
„ o. Rjavec Krizostom, frančišk. v Kamniku	2	„
„ Ribnikar Primož, župnik v Zatični	2	„